

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

กรณีศึกษาชุมชนซอยพระเจน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*

Factors Affecting in Resolving Violence against Women in the Community:

A Case Study of Community in Phra Chen alley, Pathumwan district, Bangkok.

ศรัญญา ทองเนื้อขาว**

Sarunya Thongnuakhaw

6314832063@rumail.ru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหา (2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนซอยพระเจน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากประชาชนชุมชนซอยพระเจน 100 กลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่า ระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้ง 2 ปัจจัย ได้แก่ (1) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ($\bar{X} = 3.326$) และ (2) ด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ($\bar{X} = 3.368$) และระดับของการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.789$) เมื่อเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย ด้านการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรม และด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนที่ช่วยให้สตรีมีความปลอดภัยจากความรุนแรง ($\bar{X} = 3.896, 3.682$) ตามลำดับ และส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรี ได้แก่ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรี ได้ร้อยละ 38.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกโดยกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน ได้ร้อยละ 48.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ มีดังนี้ (1) หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับชุมชนต้องสร้างแรงจูงใจให้กับประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเพิ่มขึ้น ผ่านแนวทางต่าง ๆ โดยสามารถเข้ามามีบทบาทในการมีส่วนร่วมได้ในแต่ละระดับการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับตนเอง และ (2) หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องปรับปรุงแบบการทำงานในเชิงพื้นที่เพิ่มขึ้น และทำงานร่วมกับเครือข่ายภาคประชาสังคม เนื่องจากการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนนั้น จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือในหลายภาคส่วน และการสนับสนุนในหลายๆ ด้านที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ และต้องมีสอดคล้องกับระเบียบ หรือข้อปฏิบัติของแต่ละหน่วยงาน

คำสำคัญ : ความรุนแรงต่อสตรี, การมีส่วนร่วมของประชาชน, ชุมชนซอยพระเจน

Keywords : Violence against Women, Public Participation, Community in Phra Chen alley

* บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน กรณีศึกษาชุมชนซอยพระเจน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

** นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

ความเสียหายและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำความรุนแรงต่อสตรี ทำให้ประชาคมโลกเห็นถึงความสำคัญของปัญหาจึงกำหนดให้ทุกภาคส่วนต้องมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาจึงเกิดข้อตกลงระหว่างประเทศของสหประชาชาติหลายฉบับ เช่น ปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (Declaration on the Elimination of Violence against Women – DEVAW) ปฏิญญาปักกิ่งและแผนปฏิบัติการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี (Beijing Declaration and Platform for Action – BDPA) และอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women) และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป้าหมายที่ 5 บรรลุความเท่าเทียมระหว่างเพศ และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่สตรีและเด็กหญิง (Achieve gender equality and empower all women and girls) มีเป้าประสงค์ที่ครอบคลุมประเด็นเรื่องการยุติการเลือกปฏิบัติและขจัดความรุนแรงทุกรูปแบบต่อผู้หญิง และองค์การสหประชาชาติ ได้กำหนดให้ วันที่ 25 พฤศจิกายนของทุกปีเป็น "วันยุติความรุนแรงต่อสตรีสากล" โดยประเทศไทยได้เข้าร่วมลงนามพันธกรณีระหว่างประเทศและนำหลักการมาขับเคลื่อนการดำเนินงานในประเทศไทยภายใต้นโยบายต่าง ๆ เช่น ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม แผนปฏิบัติการด้านสตรี ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2563 – 2565) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 เป็นต้น (พีรดา ภูมิสวัสดิ์, 2563, หน้า 2 - 4)

แม้ประเทศไทยจะขับเคลื่อนการดำเนินงานภายใต้นโยบายต่าง ๆ เพื่อเป้าประสงค์ในการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีหรือการก่อความรุนแรงต่อสตรีในรูปแบบต่าง ๆ แต่สถานการณ์ความรุนแรงต่อสตรีและความรุนแรงในครอบครัวในประเทศไทย ยังคงพบปัญหาสตรีถูกทำร้ายทั้งในพื้นที่สาธารณะและในพื้นที่ครอบครัว โดยในปี พ.ศ. 2564 ข้อมูลจากศูนย์ปฏิบัติการกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้แสดงสถิติความรุนแรงในครอบครัวประจำปีงบประมาณ 2564 ระหว่างเดือน ตุลาคม 2563 - กันยายน 2564 มีผู้ถูกกระทำความรุนแรงทั้งหมด 2,177 ราย แบ่งเป็นผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นเพศหญิง คิดเป็นจำนวนร้อยละ 81 และผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นเพศชาย คิดเป็นจำนวนร้อยละ 86 โดยแบ่งเป็นความรุนแรงทางร่างกาย คิดเป็นจำนวนร้อยละ 64 ด้านจิตใจ คิดเป็นจำนวนร้อยละ 32 และด้านเพศ คิดเป็นจำนวนร้อยละ 4 (ศูนย์ปฏิบัติการกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว, ม.ป.ป.) และรายงานของสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร สรุปข้อมูลด้านการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว ปี 2564 (มกราคม – ธันวาคม พ.ศ. 2564) จำแนกตามลักษณะความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว จำนวนเหตุการณ์รวม 1,100 ครั้ง จำนวนผู้ถูกกระทำ ที่เข้ารับบริการรวม 1,057 ครั้ง จำนวนผู้ถูกกระทำที่ถูกกระทำซ้ำรวม 125 ครั้ง โดยเป็นลักษณะถูกทำร้ายร่างกายสูงสุดที่จำนวน 828 เหตุการณ์ การละเลย/ทอดทิ้ง จำนวน 70 เหตุการณ์ ถูกข่มขืน จำนวน 30 เหตุการณ์ และกระทำชำเรา จำนวน 28 เหตุการณ์ นอกจากนี้มีลักษณะความรุนแรงจากการดูต่ำ ประจาน รวมทั้งเหตุการณ์อื่นๆ โดยสาเหตุที่ก่อให้เกิดความรุนแรงจากจำนวน เหตุการณ์รวม 1,300 ครั้ง มาจากการบันดลโทสะสูงสุด จำนวน 401 ครั้ง การตีมีสุราและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 231 ครั้ง และหึงหวง/นอกใจ จำนวน 227 ครั้ง เป็นต้น และปัจจัยที่ก่อให้เกิดความรุนแรงฯ จากเหตุการณ์ทั้งหมด 1,346 ครั้ง ปัจจัยจากความบาดหมางกันระหว่างคู่/สมาชิกในครอบครัว หรือผู้อื่น สูงสุดจำนวน 259 ครั้ง เคยถูกกระทำความรุนแรงมาก่อน จำนวน 134 ครั้ง การยอมรับเรื่องการใช้

ความรุนแรง จำนวน 86 ครั้ง รวมทั้ง การยอมรับเรื่องความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ/ชายเป็นใหญ่ จำนวน 50 ครั้ง เป็นต้น (สำนักพัฒนาสังคม, 2565)

การแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนทั้งหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคม ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การปรับเปลี่ยนเจตคติให้ทุกคนตระหนักถึงคุณค่าความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน การส่งเสริมให้บุรุษให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องบทบาท ในครอบครัว เพศศึกษา สิทธิในเนื้อตัวร่างกาย ความเสมอภาคระหว่างสตรีและบุรุษ การรณรงค์เผยแพร่ ข้อมูลและสถานการณ์ความรุนแรงต่อสตรีผ่านสื่อต่างๆ การอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนและผู้ปฏิบัติงาน รวมทั้งการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมและการเลือกปฏิบัติต่อสตรี ซึ่งการป้องกันและแก้ไขปัญหา ความรุนแรงต่อสตรีนั้น จะต้องดำเนินการไปพร้อมๆ กันทั้งระดับมหภาค และระดับจุลภาคที่เริ่มต้นตั้งแต่ ในครอบครัวและชุมชนผ่านกระบวนการดำเนินงานที่เหมาะสมตามบริบทพื้นที่ โดยมีแนวคิดการใช้ชุมชน เป็นฐาน (Community – Based Approach – CBA) เป็นรูปแบบหนึ่งที่สร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดความ ร่วมมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีและบุคคลในครอบครัว คือ การใช้ชุมชนเป็นฐานใน การปรับเปลี่ยนเจตคติ การใช้ทีมชุมชนในการจัดการความรุนแรงต่อสตรีและบุคคลในครอบครัว การสร้าง เครือข่ายผู้ชายในการยุติความรุนแรง การเชื่อมโยงนโยบายภาครัฐสู่การดำเนินงานในชุมชน ทั้งนี้กรมกิจการ สตรีและสถาบันครอบครัวได้มีความพยายามในการใช้ชุมชนเป็นฐานในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อสตรี และบุคคลในครอบครัว ภายใต้โครงการพื้นที่ปลอดภัยสำหรับสตรี ร่วมกับกรุงเทพมหานคร และมูลนิธิหญิง ชายก้าวไกล โดยมีชุมชนนำร่อง 8 ชุมชน จาก 8 เขต ในพื้นที่กรุงเทพฯ โดยชุมชนซอยพระเจดีย์ เขตปทุมวัน เป็นหนึ่งในชุมชนนำร่องที่มีการขับเคลื่อนงานการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรี และปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรี ตั้งแต่เดือนมิถุนายน - กรกฎาคม พ.ศ. 2565

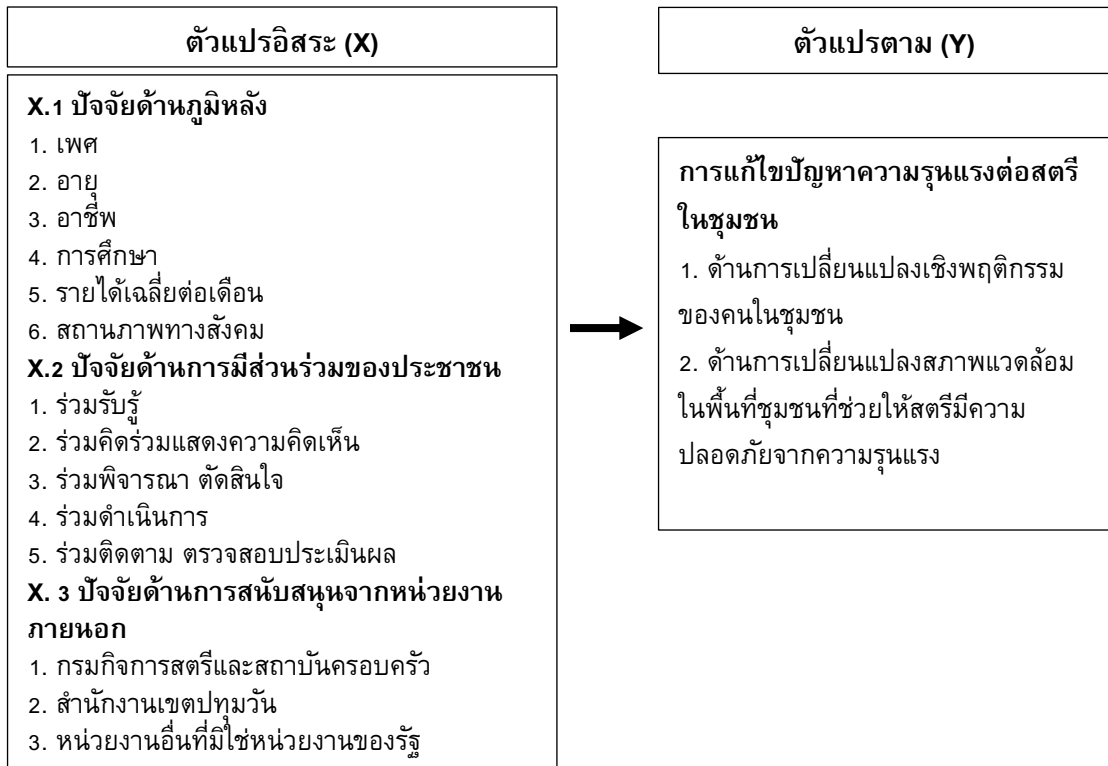
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยภูมิหลัง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ สถานภาพทางสังคม ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหา ความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน
2. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน
3. ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรง ต่อสตรีในชุมชน

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ทำการเก็บข้อมูลจากการใช้แบบสอบถาม มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้หลักความน่าจะเป็น (Non – probability sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างเท่าที่จะทำได้ ตามที่มีอยู่หรือตามที่จะได้รับความร่วมมือตามจำนวนที่ต้องการ (วิโรจน์ ก่อสกุล, 2564, หน้า 45) เนื่องจากประเด็นความรุนแรงต่อสตรีและความรุนแรงในครอบครัวเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้กับคนทุกช่วงวัยและทุกคนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา คือ ประชาชนชุมชนซอยพระเจด 100 กลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมาจากการศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย และแนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรี การแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีและบุคคลในครอบครัว การมีส่วนร่วมของประชาชน การสนับสนุนทางสังคม และการสร้างพื้นที่คุ้มครองและพื้นที่ปลอดภัยต่อสตรีและคนในชุมชน เพื่อทำความเข้าใจโครงสร้างเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบสอบถาม และนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความแม่นยำตรงด้านเนื้อหา “index of item – objective congruence (IOC)” เพื่อตรวจสอบ และให้ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ปรับปรุงให้ได้แบบสอบถามมีเนื้อหาสาระสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่กำหนดไว้ และได้นำมาหาความน่าเชื่อถือ (Reliability) โดยนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มประชากร

ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ในชุมชนวัดโพธิ์เรียง เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (coefficient of reliability) หรือที่เรียกว่า Cronbach's alpha (เจลิมพล ศรีหงษ์, 2564, หน้า 119 -120) ได้ความเชื่อมั่น 0.948 แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ และสถานภาพทางสังคม เป็นข้อคำถามแบบตรวจสอบรายการ (check list)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ ร่วมรับรู้ ร่วมคิด ร่วมพิจารณา ตัดสินใจร่วมดำเนินการ และร่วมติดตาม ตรวจสอบประเมินผล

2. ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ในด้านการสนับสนุนทางอารมณ์ การสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนทรัพยากร

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความเห็นการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนชอยพระเจิน ให้เลือกตอบในลักษณะประเมินค่า 5 ระดับ ตามแบบวัดความคิดเห็นแบบลิเคิร์ต (Likert Scale)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (SPSS) ในการประมวลผลข้อมูล ได้แก่

1. สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยค่าเฉลี่ยในการแปลผล คำนวณโดยใช้สูตรการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้นจำนวน 5 ชั้น แต่ละชั้นมีความกว้าง คือ 0.80 (มัลลิกา บุณนาค อ้างอิงใน ญฐกมล คงดี, 2554, หน้า 42 – 43) ดังนั้นเกณฑ์เฉลี่ยแต่ละระดับกำหนดได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง เห็นด้วยมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

2. สถิติเชิงอนุมาน คือ สถิติหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยวิธีวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 69.0 อายุ 26 – 59 ปี ร้อยละ 54.0 อาชีพรับจ้าง/พนักงาน ร้อยละ 40.0 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 34.0 และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท ร้อยละ 32.0

1. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน

ผลการศึกษา ระดับปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.326, S.D. = 0.871) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้ง 6 ข้อ ในด้านการรับรู้ในชุมชนมีการขับเคลื่อนกิจกรรมต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (\bar{X} = 3.67, S.D. = 0.841)

เมื่อแปลผลอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ในด้านการมีส่วนร่วมในการช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน เช่น การช่วยระงับเหตุ การประสานหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้าช่วยเหลือ การเฝ้าระวัง สอดส่องปัญหาความรุนแรงในชุมชน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.923) เมื่อแปลผลอยู่ในระดับมาก และในด้านการร่วมติดตาม ตรวจสอบประเมินผล เป็นการมีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน (เช่น เข้าร่วมเป็นคณะทำงานในพื้นที่ หรือ อาสาสมัคร ฯลฯ) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.97$, S.D. = 0.947) เมื่อแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง รายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ระดับด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยจำแนกเป็นรายข้อดังนี้

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. การรับรู้ว่าเป็นชุมชนที่มีการขับเคลื่อนกิจกรรมต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน	3.67	0.841	มาก	1
2. การเข้าร่วมรับฟัง และมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเมื่อมีการจัดกิจกรรม หรือประชุมต่างๆในชุมชน เช่น การถ่ายทอดความรู้ด้านความรุนแรงต่อสตรี การจัดทำแนวทางแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน หรือแผนปฏิบัติการชุมชน เป็นต้น	3.36	0.810	มาก	3
3. การมีส่วนร่วมพิจารณาหรือวางแผนการขับเคลื่อนงานเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนและการประเมินผลกิจกรรม	3.21	0.890	ปานกลาง	5
4. การมีส่วนร่วมในการช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน เช่น การช่วยระงับเหตุ การประสานหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้าช่วยเหลือ การเฝ้าระวัง สอดส่องปัญหาความรุนแรงในชุมชน เป็นต้น	3.43	0.923	มาก	2
5. การมีส่วนร่วมในการพัฒนา ปรับปรุงพื้นที่สาธารณะ จุดเสี่ยงในพื้นที่ชุมชนให้มีความปลอดภัยต่อสตรีและคนในชุมชนเพิ่มขึ้น	3.32	0.815	ปานกลาง	4
6. การมีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน (เช่น เข้าร่วมเป็นคณะทำงานในพื้นที่ หรือ อาสาสมัคร ฯลฯ)	2.97	0.947	ปานกลาง	6
รวม	3.326	0.683	ปานกลาง	

2. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก

ผลการศึกษา ระดับของการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.368, S.D. = 0.528) เมื่อพิจารณาเป็นรายหน่วยงาน โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานภาครัฐ อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.508, S.D. = 0.653) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.406, S.D. = 0.618) และมีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ ระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.191, S.D. = 0.576) ตามลำดับ รายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ภาพรวมระดับของการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก โดยจำแนกเป็นรายหน่วยงาน

การสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว	3.406	0.618	ปานกลาง	2
2. สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ	3.191	0.576	ปานกลาง	3
3. หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ	3.508	0.653	มาก	1
รวม	3.368	0.528	ปานกลาง	

3. ผลการวิเคราะห์การแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

ผลการศึกษา แสดงให้เห็นว่าการแก้ไขปัญหา อยู่ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.789, S.D. = 0.523) โดยการเปลี่ยนแปลงทั้ง 2 ด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยเรียงดังนี้ ด้านการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรม (\bar{X} = 3.896, S.D. = 0.533) และด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนที่ช่วยให้สตรีมีความปลอดภัยจากความรุนแรง (\bar{X} = 3.682, S.D. = 0.655) ตามลำดับ รายละเอียดตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ภาพรวมการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน โดยจำแนกเป็นข้อดังนี้

การแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ด้านการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรม	3.896	0.533	มาก	1
2. ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนที่ช่วยให้สตรีมีความปลอดภัยจากความรุนแรง	3.682	0.655	มาก	2
รวม	3.789	0.523	มาก	

4. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยภูมิหลัง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ และสถานภาพทางสังคม ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

ผลการศึกษาปัจจัยภูมิหลัง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ และสถานภาพทางสังคม มีค่านัยสำคัญทางสถิติ หรือ Sig. (Significance) เท่ากับ 0.222 มากกว่า 0.05 หมายความว่าปัจจัยภูมิหลังไม่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน รายละเอียดตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ปัจจัยภูมิหลัง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ สถานภาพทางสังคม ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนชอยพระเจนน

Model	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Regression	2.251	6	0.375	1.402	0.222
Residual	24.892	93	0.268		
Total	27.144	99			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

ผลการศึกษา ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรี (Sig. 0.000) ได้ร้อยละ 38.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า เมื่อการมีส่วนร่วมของประชาชนเพิ่มขึ้น 1 หน่วย การแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน โดยรวมเพิ่มขึ้น 0.475 หน่วย รายละเอียดตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	SE	(Beta) β		
ค่าคงที่ (Constant)	2.209	0.206		10.711	0.000
การมีส่วนร่วมของประชาชน	0.475	0.061	0.620	7.825	0.000*

R = 0.620 R² = 0.385 R² Adj = 0.378 F = 61.230 Sig. = 0.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน

ผลการศึกษา ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนพบเพียงหน่วยงานเดียว คือ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (Sig. 0.000) ได้ร้อยละ 48.0 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า เมื่อการ

สนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก โดยกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวเพิ่มขึ้น 1 หน่วย การแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน โดยรวมเพิ่มขึ้น 0.470 หน่วย รายละเอียดตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนขอพระเจนน

Model	Unstandardized		Standardized	t	Sig.
	Coefficients		Coefficients		
	B	SE	(Beta) β		
ค่าคงที่ (Constant)	1.614	0.251		6.430	0.000
กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว	0.470	0.101	0.555	4.642	0.000*
สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ	0.118	0.082	0.129	1.429	0.156
หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ	0.057	0.089	0.071	0.637	0.526
R = 0.693 R² = 0.480 R² Adj = 0.464 F = 29.598 Sig. = 0.000					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนขอพระเจนนสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

การแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยการเปลี่ยนแปลงทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย ได้ดังนี้ ด้านการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรม และด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนที่ช่วยให้สตรีมีความปลอดภัยจากความรุนแรง สามารถอภิปรายได้ว่า ประชาชนในชุมชนเกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมและมีการพัฒนาชุมชนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนที่ช่วยให้สตรีมีความปลอดภัยจากความรุนแรง ซึ่งเป็นผลจากการแก้ไขปัญหาสอดคล้องกับบอญพร อิมจงใจรักษ์ (2562) ได้ศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนต้นแบบพื้นที่สุขภาวะ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยสะท้อนความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนต้นแบบพื้นที่สุขภาวะ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งในการเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่และการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรม

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน เป็นรายชื่อตามสมมติฐาน สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ปัจจัยภูมิหลัง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ สถานภาพทางสังคม

ผลการศึกษา ปัจจัยภูมิหลัง ไม่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน เนื่องจากค่านัยสำคัญทางสถิติ หรือ หรือ Sig. (Significance) มีค่าเท่ากับ 0.222 มากกว่า 0.05 ซึ่งอาจเนื่องจากปัญหาความรุนแรงต่อสตรีเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานาน โดยอาภรณ์ เสียงแหลม (2553, หน้า31 -38) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาความรุนแรงต่อสตรีทั้งในพื้นที่สาธารณะหรือในครอบครัว จัดออกได้ 3 ระดับ

คือ ระดับบุคคล ระดับครอบครัว และระดับชุมชนและสังคม ซึ่งได้ถูกปลูกฝังแนวคิด ค่านิยม ทักษะคติ ผ่านการเลี้ยงดู ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อ สื่อต่างๆ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในลักษณะของทัศนคติชายเป็นใหญ่ การยอมรับความรุนแรง ซึ่งสอดคล้องกับ นิจันท์ มั่นจริง (2551) ได้ศึกษาเรื่อง การเปิดรับสื่อความรู้ และการมีส่วนร่วมในปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า แม้อัตราจะมีความรู้สูง (ระดับปริญญาตรี) แต่ก็มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความรุนแรงในระดับที่น้อย

2. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ได้แก่ ร่วมรับรู้ ร่วมคิด ร่วมพิจารณา ตัดสินใจร่วมดำเนินการ และร่วมติดตาม ตรวจสอบประเมินผล

ผลการศึกษา ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้ร้อยละ 38.5 และมีระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากประชาชนในชุมชนอยู่ในวัยแรงงาน จากกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 26 – 59 ปี คิดเป็นร้อยละ 54 ต้องประกอบอาชีพ จึงอาจจะทำให้ไม่สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีได้ทุกระดับ ซึ่งสอดคล้องกับ อนุพร อัมมจใจรักษ์ (2562) ได้ศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนต้นแบบพื้นที่สุขภาวะ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร โดยการศึกษาพบว่าระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากสมาชิกในชุมชนยังให้ความสำคัญกับการทำงานเลี้ยงชีพ ทำให้ไม่สามารถเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินงานได้อย่างเต็มที่

3. ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ในด้านการสนับสนุนทางอารมณ์ การสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนทรัพยากร

ผลการศึกษา ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก โดยกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้ร้อยละ 48.0 โดยระดับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามหน่วยงานพบว่า หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานภาครัฐ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ระดับมาก รองลงมา คือ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว อยู่ระดับปานกลาง และ สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด อยู่ระดับปานกลาง ซึ่งจากผลการศึกษาสอดคล้องกับ วิสุทธิ์ ยิ้มแย้ม (2561) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้มแข็งของชุมชนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบ อำเภอเกาะจันทร์ จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้มแข็งของชุมชน ได้แก่ การสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้มแข็งของชุมชนสูงสุด เพราะได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในด้านต่างๆ ทั้งด้านองค์ความรู้ การวางแผน การพัฒนาแผนชุมชน ด้านงบประมาณ และลงไปช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ของชุมชนที่เกิดจากความต้องการของชุมชน และสอดคล้องกับ กฤตยา โชคสมศิลป์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง ความร่วมมือในการสร้างชุมชนเข้มแข็ง : กรณีศึกษา บ้านวังนกไข่ ตำบลหนองนกไข่ อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร จากการศึกษาพบว่า ในด้านความร่วมมือในการสร้างชุมชนเข้มแข็งบ้านวังนกไข่ ซึ่งชุมชนบ้านวังนกไข่มีความเข้มแข็งได้ ส่วนหนึ่งมาจากด้านแรกผลึกภายนอกชุมชน มาจากหน่วยงานภาครัฐที่เข้ามาให้การช่วยเหลือและสนับสนุนทรัพยากรต่างๆ แก่ชุมชน ทั้งในด้านองค์ความรู้ งบประมาณ รวมถึงอุปกรณ์ในการผลิตสำหรับดำเนินกิจกรรมและโครงการต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน และในด้านปัจจัยความสำเร็จต่อการเกิดความร่วมมือเพื่อสร้างชุมชนเข้มแข็ง จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยความสำเร็จต่อการเกิดความร่วมมือเพื่อสร้างชุมชนเข้มแข็ง มี 4 ปัจจัย โดยหนึ่งในนั้นคือ การเสริมอำนาจประชาชน (Empower) จากหน่วยงาน

ภาครัฐ และสอดคล้องกับแนวคิดการใช้ชุมชนเป็นฐาน (Community – based Approach – CBA) โดยพีรดา ภูมิสวัสดิ์ (2563) ได้นิยาม การใช้ชุมชนเป็นฐาน (Community – based Approach – CBA) ว่าเป็น ยุทธศาสตร์และแนวทางในการดำเนินการโดยอาศัยความร่วมมือของกลุ่มบุคคลอาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกัน รวมทั้งกลุ่มบุคคลที่ทำงานโดยมีกลุ่มเป้าหมายที่อาศัยในพื้นที่เดียวกัน เป็นรูปแบบหนึ่งที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดความร่วมมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงและบุคคลในครอบครัว ซึ่งสามารถแบ่งเป็นกิจกรรมหลักๆ คือ การใช้ชุมชนเป็นฐานในการปรับเปลี่ยนทัศนคติ การใช้ทีมชุมชนในการจัดการความรุนแรงต่อผู้หญิงและบุคคลในครอบครัว การสร้างเครือข่ายผู้ชายในการยุติความรุนแรง การเชื่อมโยงนโยบายภาครัฐสู่การดำเนินงานในชุมชน และลักษณะนารา จรรย์านนท์ (2549, หน้า 35) ได้กล่าวไว้ว่าแนวคิดการใช้ชุมชนเป็นฐานเป็นรูปแบบหนึ่งในการป้องกันและแก้ไขปัญหาต่างๆ ของบุคคลในชุมชน รวมทั้งปัญหาความรุนแรงในครอบครัว และเป็นวิธีการที่หน่วยงานรัฐและเอกชนจะทำหน้าที่หลักในการให้คำแนะนำ กระตุ้น และให้ความร่วมมือสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็น และยังสอดคล้องกับแนวคิดการสนับสนุนทางสังคม โดย Schaefer et al., (อ้างอิงใน กัลยารัตน์ วีระธนชัยกุล, 2562, หน้า 12) ได้แบ่งแรงสนับสนุนทางสังคม ออกเป็น 3 ประเภท คือ (1) การสนับสนุนทางอารมณ์ เป็นการให้การช่วยเหลือผู้อื่นทางด้านอารมณ์ ได้แก่ การให้ความสำคัญ การทำให้รู้สึกมั่นใจในการพึ่งพาและไว้วางใจ (2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เป็นการช่วยเหลือโดยการให้ข้อมูลข่าวสารและความรู้ ให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาและให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมและภาคปฏิบัติของบุคคล และ (3) การสนับสนุนด้านสิ่งของ เป็นการช่วยเหลือโดยตรงต่อความจำเป็นของบุคคลในด้านต่างๆ เช่น การเงิน สิ่งของ แรงงาน หรือการให้บริการ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาวิจัยที่ส่งผลกระทบต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน โดยการแก้ไขปัญหาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมและเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ชุมชน ที่ช่วยให้สตรีมีความปลอดภัยจากความรุนแรง แต่เมื่อพิจารณาผลการศึกษา

1. ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในภาพรวมยังอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น หน่วยงานหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องจึงต้องสร้างแรงจูงใจให้กับประชาชนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเพิ่มขึ้น ผ่านแนวทางต่าง ๆ โดยสามารถเข้ามามีบทบาทในการมีส่วนร่วมได้ในแต่ละระดับการมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับตนเอง

2. ระดับด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยหน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก และการสนับสนุนจากกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการแก้ไขปัญหา ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะหน่วยงานรัฐ คือ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว และสำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ ซึ่งมีบทบาท ภารกิจ และอำนาจหน้าที่ โดยตรงกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรี จะต้องปรับรูปแบบการทำงานในเชิงพื้นที่เพิ่มขึ้น นอกจากการทำงานเชิงนโยบาย โดยจำเป็นต้องทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ ซึ่งอาจจะเป็นภาคประชาสังคม มูลนิธิ ภาคเอกชน เป็นต้น เพื่อเป็นภาคีเครือข่ายการทำงาน เนื่องจากการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชนนั้น จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือในหลายภาคส่วน และการสนับสนุนในหลายๆ ด้านที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ และต้องมีสอดคล้องกับระเบียบหรือข้อปฏิบัติของแต่ละหน่วยงาน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาตัวแปรต้นด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในชุมชน เพื่อที่จะทราบว่าปัจจัยด้านใดเพิ่มเติมที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรี เนื่องจากปัจจัยที่นำมาทดสอบครั้งนี้ ผลการศึกษาขึ้นอยู่กับระดับปานกลาง ทั้งการมีส่วนร่วมของประชาชน และการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพฯ หน่วยงานอื่นที่มีใช้หน่วยงานของรัฐ

2. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรจะปรับเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากประชาชนในชุมชนไม่นิยมตอบแบบสอบถามที่มีข้อความจำนวนมาก และการตีความของข้อความอาจจะแตกต่างกัน และทำให้การตอบแบบสอบถามอาจจะไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง

เอกสารอ้างอิง

กฤตยา โชคสมศิลป์. (2562). *ความร่วมมือในการสร้างชุมชนเข้มแข็ง : กรณีศึกษา บ้านวังนกไข่ ตำบลหนองนกไข่ อำเภอกะทู้มณฑล จังหวัดสมุทรสาคร. การค้นคว้าอิสระ หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต, วิทยาลัยธรรมศาสตร์.*

กัลยารัตน์ ชีระชนชัยกุล. (2562). *อิทธิพลของแรงสนับสนุนทางสังคมและคุณภาพชีวิตที่มีผลต่อความสุขของผู้สูงอายุ เขตกรุงเทพมหานคร ปทุมธานี นนทบุรี และสมุทรปราการ. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.*

เฉลิมพล ศรีหงษ์. (2564). *เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, โครงการรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต.*

ณัฐกมล คงดี. (2554). *ลักษณะผลิตภัณฑ์และความพึงพอใจต่อหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ของผู้อ่านในกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ปริญญาธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

นิจันท์ มั่นจริง. (2551). *การเปิดรับสื่อ ความรู้ และการมีส่วนร่วมในปัญหาความรุนแรงต่อสตรีในเขตกรุงเทพมหานคร. รายงานโครงการเฉพาะบุคคลวารสารศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.*

พีรดา ภูมิสวัสดิ์. (2563). *รายงานการศึกษาการใช้ชุมชนเป็นฐานในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อสตรีและบุคคลในครอบครัว : ต่อยอดฐานเดิมและเสริมสร้างฐานใหม่. กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.*

ลักษณะนารา จริญญาพันธ์. (2549). *การใช้ชุมชนเป็นฐานเพื่อการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในครอบครัวในชุมชนแออัดเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.*

วิโรจน์ ก่อสกุล. (2564). *เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, โครงการรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต.*

วิสุทธิ์ ยิ้มแย้ม. (2561). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้มแข็งของชุมชนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบ อำเภอเกาะจันทร์ จังหวัดชลบุรี. วารสารวิชาการศิลปศาสตร์ประยุกต์, มกราคม – มิถุนายน 2561, 39 – 50.*

ศูนย์ปฏิบัติการกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว. (ม.ป.ป). *สถิติความรุนแรงในครอบครัว ประจำปีงบประมาณ 2564. ค้นเมื่อ 19 มิถุนายน 2565, จาก <https://bit.ly/3oaOlu8>.*

สำนักพัฒนาสังคม. (2565). *สรุปข้อมูลด้านการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว ปี 2564. ค้นเมื่อ 19 มิถุนายน 2565, จาก <https://bit.ly/3z54yNo>*

อนัญพร อิ่มจงใจรักรษ์. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนต้นแบบพื้นที่สุขภาวะ
เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
อาภรณ์ เสียงแหลม. (2553). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดปัญหาความรุนแรง
ในครอบครัวต่อสตรีในสังคมไทย. สารนิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยมหิดล.